

En Motorcykel jeg aldrig glemmer.

* Overskrift 1

Mig og min Nimbus.

I 1961 blev jeg Motorordinands i Hæren. Dengang kørte man på Nimbus inde i militæret, det var jo nyt for mig, som havde kørt Indian og DKV inden jeg blev indkaldt. Selvom man havde kørekort som servil, skulle man lære det på en helt anden måde som ordinands, det har jeg beskrevet på siden (Min fars motorcykler)

Jeg gjorde tjeneste på Høvelte kaserne i Rekonongseringsdeling, som opererede bag fjendens linier. Når vi var på øvelse i Vordingborg på kampvognstregen, var det ikke sjovt at køre i de dybe spor, der røg nogle fodhvilere og sidetasker, så efter sådan et par dage var det ikke sjovt at eskortere den lange militærkolonne hjem til Høvelte. Man kørte så stærkt man kunne fra bagenden af kortegen op foran til neste vejkryds for at standse den tværgående trafik. Vi var flere ordonnanser om det , men der var mange farlige overhalinger, Nimbusen havde jo ikke det optræk som man godt kunne have brugt i forskellige situationer.

Engang skulle jeg transportere en løjtnant ud på skydeterenget i Jægerspris, det var vinter og han sad bagpå med en masse papirer, jorden var frosthård men det var tøvejr. Der var vandpytter så store som små søer, og midt ude i en af disse søer, røg jeg ned i et spor og væltede, uheldigt for løjtnanten som sad på røven i vandet med alle sine papirer flydende omkring sig, heldigt for mig, jeg stod på en græstue og blev ikke serlig våd, løjtnanten bandede mig langt væk og truede med hævn, det blev nu aldrig til noget.

Delingen var bygget op med 4 jeep med tungt maskingevær, 4 mand i hver, hvor den ene var sergent, og en radiovogn hvor løjtnanten og en radiomand havde base. Næstkommanderende skulle køre motorcykel, så det var mig. Der var flere gange under efterårsmanøvrerne, når fjenden var efter os, det var tit livgarden, at jeg måtte ind mellem granaterne og kanonslagene og hente løjtnanten som kom springene og kastede sig op på bagsædet, og så fik den fuld gas.

Det var tit min opgave at finde en god bondegård til natten, helst en varm kostald til løjtnanten-radiomanden og mig, det lykkedes næsten altid. Så skiftedes radiomanden og jeg til vagterne. En tidlig morgen vor det var min tur til vagt , var radiomanden væk, det samme var min Nimbus. Løjtnanten og jeg kunne ikke finde ham, så vi måtte ty til radioen, og fik besked om , at han lå på Hillerød sygehus med kraniebrud. Det viste sig at (80) som var hans nr. Havde fået lyst til at køre en tur på nimbusen midt om natten. Nu var 80 ikke så stor, så han kunne ikke magte den tunge maskine og var kørt ind i en stor kampesten og endt i en busk. Vi kørte op og så til ham, det viste sig at han var sluppet godt fra styrtet. Han var en af dem som skulle til Gaza hvor vi jo havde soldater nede dengang, han kom vist derned . Det var noget andet med min Nimbus? Vi var ude og hente den, den var ikke i særlig god form, bundkaret var revet af og så var den vind og skæv, så den fik jeg aldrig mere.

Nimbusen var en god motorcykel på landevejen, men dens svaghed var stellet, pladestellet kom i sving sidelæns når man gik lidt hårdt til den ude i terrenget.